

De actione magnetis et similibus.

34. In tertio argumento de motu locali prima ac præcipua experientia est de magnetem; de quo, sicut de multis aliis experimentis, quæ hic tractamus, multa erudite congerunt Conimbricenses, lib. 7 Physic., cap. 2, quæst. 1. Breviter tamen, quantum ad rem præsentem spectat, admittimus attractionem illam fieri effective a magnetem. Alexand. enim, lib. 2 Quæstionum naturalium, cap. 3, existimavit ferrum non trahi a magnetem nisi ut a fine, ipsumque interna et innata virtute quasi naturali pondere se movere ad magnetem. Hoc tamen rejiciunt Albertus, 2 Metaphys., tract. 3, cap. 6; D. Thomas, 7 Phys., lect. 3, text. 10; et Galenus, lib. 3 de Facultatibus naturalibus, cap. ultimo. Primo, quia motus naturalis a virtute intrinseca, ex quacunque distantia fit, ut in terra et igne patet; ferrum autem non tendit ad magnetem ex quacunque distantia, sed ex certa ac definita; non ergo ad ipsum tendit, sed trahitur. Secundo, quia ferrum non movetur ad magnetem, nisi in debita proportionem quantitatis existant; moles enim ferri non trahetur a parvo magnetem; ergo id est propter actionem, quæ non sequitur a proportionem minoris inæqualitatis. Tertio, quia dicitur experientia constare, si magnes perungatur sanguine hirci, aut succo alii, aut cepæ, non posse attrahere ferrum; ergo id est quia virtus ejus attractiva inde debilitatur.

35. Addendum subinde est, magnetem imprimere ferro aliquam qualitatem motivam, qua illud ad se trahat. Ita docent omnes auctores, nam, sicut projectio fit per qualitatem impressam, ita et tractio; est tamen differentia, quia impulsus imprimatur per immediatum contactum quantitativum, non vero hæc qualitas attractiva; et ratio est, quia instituta sunt a natura ad contrarios effectus. Nam per impulsus separatur mobile a movente, quod illud tangit; per tractionem vero trahitur mobile versus motorem, vel etiam donec contingat illum. Præterea, talis est hæc attractio magnetis, ut non solum per se ferrum ad se trahat, sed etiam ipsi ferro participationem ejus virtutis communicet; nam ferrum attractum, aliud ferrum ad se trahit, et illud attrahit aliud, ut quasi catena ex eis conficiatur, quemadmodum Augustinus refert, 21 de Civit., cap. 4, et nos etiam aliquando experti sumus; hoc ergo est signum apertum, imprimere magnetem ferro quali-

tatem, quæ et vim habet movendi ipsum ferrum, et efficiendi aliam similem, qua ferrum ad se trahat.

36. Ultimo addendum est, ut argumento proposito respondeamus, magnetem non imprimere eam qualitatem ferro nisi per medium, alterando, scilicet, illud usque ad ferrum; quamvis enim hæc alteratio medii sensibili experimento non percipiatur, tamen, cum facile fieri possit, ex aliis experimentis et rationibus colligimus, in illa etiam alteratione servari naturalem modum agendi efficientis causæ. Neque enim obstat quod medium ipsum non trahatur ad magnetem; quia necesse non est ut qualitas diffusa per medium eundem effectum habeat in medio, quem habet in distantia passo; sicut in superioribus dictum est, ob diversam passi dispositionem, accidere ut virtus diffusa per medium efficiat in distans corpus novam qualitatem, aut qualitatis intensionem, quam non facit in ipsum medium. Sic ergo accidere potest in præsentem, vel ut qualitas diffusa per medium non sit ejusdem rationis cum ea quæ imprimatur ipsi ferro, vel certe quod, licet sit in se ejusdem speciei, non habeat eundem effectum trahendi in medio, quem habet in ferro, propter peculiarem proportionem, aut dispositionem ferri.

37. Solum potest obstare alia experientia, qua constat magnetem immutare ferrum, etiam interposito medio denso, ut experimento etiam percipitur, et Augustinus supra refert, dicens, posito ferro super argentum, et magnetem subtus, moveri ferrum ad motum magnetis, *concitatisimo cursu ac recursu, prout magnes ab aliquo agitur, argento* (inquit) *medio nihil patiente*. Neque enim videtur verisimile posse magnetem tam densum medium totum alterare et penetrare. Sed nihilominus, cum Augustinus ait, *argento nihil patiente*, plane intelligit de passione illa sensibili, qualis erat motio et concitatio ferri; de alteratione autem invisibili, Augustinus ibi nihil disputat. Neque est adeo difficile creditu, quod magnes penetret corpus intermedium sua alteratione, vel quia porosum est, ut est lignum; vel quia parvam habet profunditatem, quale fortasse erat argentum illud, cujus meminit Augustinus; sicut etiam influentia cœlestes penetrant corpora etiam densissima et in magna distantia, propter magnam vim agendi. Hæc enim vis magnetis existimatur esse quædam participatio cœlestis proprietatis, ut dicit D. Thom., quæst. 5

de Verit., art. 10, ad 5, quæst. unica de Anima, art. 1. Forte etiam contingere potest ut illa actio licet non penetret totum corpus densum, intervencu circumfusi aeris, continue perveniat usque ad ferrum. Atque ad eundem modum judicandum est de succino elevante paleas, et idem est de argento vivo trahente particulas auri, et de quacunque alia re simili, vel medicinali radice aut herba, quæ vim habet trahendi aliquid, aut etiam expellendi.

38. *Remora qui navem retardet.* — Quod vero spectat ad retentionem echeneidis, quamvis alioqui ille sit mirabilis naturæ effectus, est difficillimum explicatu, qua virtute possit tam parvum animal, tam vehementem motum retardare; tamen in præsentem nihil infert difficultatis, nam Plinius expresse ait, *id facere nullo suo labore, non retinendo, aut alio modo, quam adherendo*; non ergo quidquam agit in distans. Quid vero imprimat navi ad detinendam illam, tractat late Scaliger contra Cardanum, exercit. 218, et contra eum Conimbricens. supra, a. 5. Ego vero censeo rem esse occultissimam, quæ necessario reducenda est in aliquam virtutem superioris rationis, quæ vim habeat talem ac tantam ad resistendum illi impulsui navis, ut ab eo debilitari non possit. An vero id fiat ab hoc animali imprimendo aliquam qualitatem navi debilitantem vim illius impetus; vel solum adherendo per virtutem sibi innatam, sicut homo detinet lapidem proportionatum ne cadat; vel denique an hic piscis vim talem habeat sistendi seipsum, et quasi adherendi loco suo, ut etiam ab impellente navim rapi aut dimoveri non possit, mihi incertum est. Quocumque tamen horum modo eveniat, non dubium est quin ex virtute mirabili et occulta proveniat, adjuvante fortasse speciali aliqua et connaturali influentia cœlesti. Imo addit Ambrosius, lib. 5 Hexam., c. 10, ad finem, imitatus Basilium, hom. 7 Hexam., *ex munere et potentia creatoris tam parvum animal tantam accepisse virtutem*.

De actione phantasie, et similibus.

39. In quarta difficultate solvenda laborant, qui existimant notitiam existentem in phantasia effective concurrere proprio influxu physico ad actum appetitus. Unde quidam utramque potentiam vel in cerebro, vel in corde collocant, ut vicinæ sint et inter se agere possint, cum tamen verior doctrina habeat phantasiam in cerebro, et appetitum in corde

esse, ut alibi latius ostendendum est. Alii nescio quas qualitates dicunt diffundi a cerebro, medio actu phantasie, usque ad cor, ut immutent appetitum. Sed hoc figmento simile est, quia illæ qualitates nec sunt species objecti, aut ipsiusmet actus phantasie: essent enim inutiles, cum appetitus non possit speciebus uti; nec possunt esse qualitates aliquæ, quasi deferentes ad potentiam appetitivam notitiam objecti, quæ est in phantasia; quia potentia ipsa appetitiva nunquam percipit illam notitiam; neque notitia unius potentie potest alteri manifestari, aut formaliter, aut objective, nisi mediante alia specie, aut notitia sui. Alii denique, convicti argumento, fatentur notitiam existentem in cerebro immediata actione influere per propriam efficientiam in appetitum. Neque putant id esse inconveniens, eo quod illæ duæ facultates in eadem anima conjungantur, quæ est principium principale illius actionis; nam, sicut virtus principalis potest cooperari suæ virtuti instrumentali, etiamsi usque ad locum distantem diffusa sit, ita e contrario virtus aliqua instrumentalis poterit cooperari virtuti principali, etiam in loco distantia, si usque ad illum virtus ipsa principalis diffusa sit, dummodo in illa etiam parte, ubi fit actio, sit aliud instrumentum magis proprium et proportionatum tali actioni. Quæ responsio, supposito illo primo fundamento, est inter reliquas minus improbabilis, et de instrumentis divinis adhiberi solet, quod attingere possint immediate ad distans, quia virtus principalis ibi adest. Absolute tamen (quidquid sit de miraculosis actionibus) non satisfacit, quia jam admittitur efficientia ab aliqua forma, aut qualitate seu actu, quæ transilit ad distans quasi per saltum absque continua actione per medium.

40. Et ideo nos facilius has angustias evadimus, negando notitiam concurrere active ad actum appetitus, sed tantum ut conditionem representantem objectum, qua posita, appetitus efficit suum actum per naturalem sympathiam harum potentiarum. Et ad hoc optime confert radicatio illarum facultatum in eadem anima; illa enim, seu suppositum per illam est, quod principaliter operatur, et utitur his facultatibus, et ideo, dum per unam percipit objectum sibi conveniens, per aliam illud appetit; non quidem quia per unam efficiat in aliam, sed quia ex objecto per unam apprehenso excitatur ad operandum per aliam, quæ excitatio non est per immutatio-

nem realem et effectivam, sed per metaphoricam seu finalem, et ideo non requirit localem propinquitatem, sed animalem, ut sic dicam. Atque idem proportionaliter dicendum est de appetitu, et potentia motiva; quamquam enim dici posset, omnem motionem inchoari ex corde, et mediis spiritibus ac nervis procedere usque ad partem, in qua exercetur vel apparet motus, tamen, quod ad præsens attinet, applicatio potentiae motivae per appetitum non est per actionem propriam et physicam unius potentiae in aliam, sed per subordinationem potentiarum in eadem anima; quo modo etiam intellectus et sensus applicatur ad operandum per voluntatem et appetitum, de quo latius philosophi in libris de Anima, et Theologi, in 1. 2. De efficientia vero specierum sensibilium in sensibus internis, mediis externis, alia est ratio, et longe diversa, nam hic revera propria efficientia intervenit, quae per medium fieri debet, ut ab oculo dicuntur species visibiles tendere usque ad sensum communem per nervum opticum; haec enim actio talium specierum non est proprie vitalis aut immanens, sed est proveniens ab extrinseco, mediis illis instrumentis, et ideo per medium proprie diffunditur, sicut aliae actiones naturales.

De actione rei spiritualis in corpus.

41. Haecenus dictum est de agentibus et patientibus corporalibus inter se; in quinto vero argumento agitur de actione rerum spiritualium in corpora, et inter se. Et quoad priorem partem de actione spirituum in corpora, consequenter loquendo, dicendum est necessariam esse immediatam propinquitatem intelligentiae ad corpus, ut illud possit movere localiter; suppono enim spiritum creatum nullam aliam actionem posse in corpus exercere, quod infra ostendam, de intelligentiis disputando. Unde, si Angelus ad movendum corpus potest imprimere impetum, medio alio corpore, quod non localiter moveat, sic quidem ad movendum localiter aliquod corpus sufficeret illi adesse immeditatione virtutis; necessarium tamen erit, ut immeditatione suppositi sit præsens illi corpori, in quo primo incepit illam virtutem imprimere. Si tamen (quod probabilius censeo) non potest Angelus illam virtutem imprimere per intermedia corpora non mota, necessarium erit ut Angelus movens proxime adsit immeditatione suppositi ei corpori, quod immediate movet. Et hoc modo aiunt philosophi unamquamque intelli-

gentiam moventem cœlum, adesse ei orbi quem movet. Sic etiam Theologi dicunt Angelos suppositaliter adesse illis corporibus quæ assumunt, et in quibus apparent. Et quoties Scriptura dicit Angelum movere, vel deferre aliquem hominem, significat ibi Angelum substantialiter adesse, aut cum re, quam movet, moveri. Quod non esset necessarium, nisi oporteret Angelum adesse ubi movet. Atque hoc plane supponit D. Thomas, 1 part., quæst. 52 et 53, et 55, art. 2, ad 3, et quæst. 113, artic. 6, ad 3, et clarius in locis infra citandis.

42. Neque obstat quod res spiritualis non habeat situm; habet enim substantialem et realem præsentiā definitam, secundum quam necesse est passo coniungi, quando agit in illud. Nec modo discepto an operatio sit ratio illius præsentiæ, quod Theologi aliqui asserere videntur; vel, e converso, an præsentiā illa secundum se sit prior, vel etiam independentens ab operatione, quod plures affirmant, et mihi probabilius videtur; sed assero, ad operationem necessariam esse præsentiā substantialem, quam fortasse vocavit *tactum spirituale ad corpus*, D. Thomas, q. 6 de Potentia, art. 7, ad 12; et apertius q. 16 de Malo, art. 1, ad 15, dicit, quod Angelus non agit immediate in aliquod corpus a se distans, et affert Damascenum dicentem: *Angelus ubi est, ibi operatur*. Qui videndus est lib. 4 de Fide, cap. 16 et 17, et lib. 3, c. 2.

43. Neque etiam obstat quod Angelus moveat per intellectum et voluntatem, quia, ut inferius suo loco dicam, non movet per has potentias ut proxime elicientes motum, sed dirigendo et applicando potentiam exequentem, quam oportet esse conjunctam passo. Quam responsionem insinuat D. Thomas, loco nuper citato de Potentia; cum enim objecisset in argumento 12, *movens et motum debere esse simul*, Angelum autem non esse simul cum corpore, ex eo quod velit illud moveri, respondet: *Imperium Angeli requirit executionem virtutis; unde oportet quod sit quidam tactus spiritualis ad corpus, quod movet*, et Quodlib. 6, art. 2, ad 2, quod erat simile, respondet, actionem Angeli radicari in essentia ejus, a qua procedit virtus et operatio, et ideo necessarium esse substantiam ejus aliquid conjungi rebus quas movet, quia movens et motum debent esse simul. Et declaratur præterea, quia si efficacia in movendo pensanda esset ex modo quo vo-

luntas attingit suum objectum, sicut voluntas Angeli indifferenter velle potest propinquum et distans quantumvis, ita eadem efficacia posset movere corpus propinquum, et distans quacunque distantia; consequens autem est plane absurdum, quia, cum virtutem habeat finitam, non est verisimile posse æque operari in rem quantumcunque distantem, sed habere terminum in sphaera activitatis suae. Sicut ergo aliter comparatur potentia motiva ad subjectum, quam voluntas ad objectum, ita etiam in absoluta conditione propinquitatis et distantiae; potentia enim movens agit realiter et transeunter in subjectum quod movet, et ideo oportet ut sit realiter indistans ab illo; secus vero est de voluntate ut versatur circa objectum, in quod realiter non agit, neque ipsum immutat.

De actione spirituum inter se.

44. Altera pars illius argumenti erat de actione unius Angeli in alium, vel in animam separatam, quæ actio etiam esse potest aut locutio, aut motio localis. De hac eadem est ratio quæ de motione corporis; nec video rationem differentiae quæ assignari possit. Unde D. Thomas, in loco proxime citato, generaliter ait, substantiam Angeli debere conjungi rebus quas movet; non enim dixit *corporibus*, sed *rebus*, ut indicaret doctrinam esse generalem. Suppono autem sermonem esse, quando unus Angelus movet alium vere ac physice efficiendo in illo motum, nam si tantum moveat moraliter per imperium, illam tantum requirit præsentiā quæ ad imperium sufficit, de quo eadem est ratio quæ de locutione, nam imperium locutione fit.

45. *Qualiter Angeli mutuo colloquantur.*—De locutione autem unius Angeli ad alium non possumus hic ex professo dicere, nam est res Theologica, et ad explicandum difficilis; in genere tamen loquendo, altero e duobus modis in illa procedi potest. Unus est Angelum loquentem nihil agere in eum cui loquitur, et sic facilis est in præsenti responsio, quia is Angelus, cui alius loquitur, non comparatur ad illum, ut subjectum vel passum ad agens, sed tantum ut objectum ad actum immanentem, et ideo mirum non est quod locutio possit esse immediate ad Angelum quantumcunque distantem. Juxta hunc autem dicendi modum, ad argumentum factum respondendum est, locutionem unius, et excitationem alterius non fieri per actionem transeuntem ab uno in alium, sed quasi per

quandam sympathiam naturalem; quia dum unus Angelus vult ut alius percipiat suum actum, vel conceptum, statim alter utitur specie quam habebat illius actus vel conceptus, ut attendat loquenti. Nec video quo alio modo possit illa sententia explicari; statim vero inde apparet quanta in ea sit difficultas, quod, nimirum, facultates radicate in diversis essentis vel substantiis habeant inter se naturalem sympathiam et connexionem, ac concomitantiam in agendo, non causalem, sed infallibilem, ac per se, sine actione unius in aliam. Cui difficultati accedit alia, si Angelus habet innatas species actuum alterius, cur non possit illos intueri statim ac sunt, si velit, etiamsi alius ipsum non excitet et quasi applicet per ordinationem seu voluntatem suam. Rursus accedit difficultas de illuminatione, qua unus Angelus non solum loquitur, sed etiam docet alium; ad quam, etiamsi illa sympathia admittatur, non videtur sufficere. Tandem, quidquid sit de locutione in rigore sumpta, extendi potest difficultas ad omnem actionem speciei intelligibilis; est enim probabile, unum Angelum, quatenus est objectum actu intelligibile, posse, quantum est de se, imprimere speciem sui vel suorum actuum in alium Angelum, si tali specie careat. Et quidquid sit de Angelis inter se, respectu animæ quæ separatur a corpore, id est magis receptum; posita ergo tali actione manet integra difficultas, si illa non impeditur per distantiam.

46. Alter ergo dicendi modus esse potest, admittendo aliquam actionem intellectualem unius spiritus in alium per realem affectionem alienjus speciei intelligibilis, vel alienjus intensionis, aut modificationis ejus. Qua supposita, potest adhuc dupliciter responderi ad difficultatem tactam. Primo, excipiendo hanc actionem a generali regula tradita. Quem modum insinuat D. Thomas in citata quæstione de Anima, et in Quodlib. 6, art. 10. Et rationem utroque loco significat, quia idem est in Angelis ordo, quod in corporibus situs, et ideo actio pure intellectualis non pendet ex situ aut medio, sed ex ordine naturæ. Et in 1 part., quæst. 107, artic. 4, addit, operationem intellectus abstrahere a loco et tempore, et ideo locutionem, quæ per illam fit, non impediri ob distantiam. Et potest hoc confirmari, nam incredibile videtur non posse unum Angelum loqui ad alium, nisi sint indistantes supposito et substantia, nam per medium non potest deferri illa actio. Hæc vero sententia

revera videtur parum consequens ad omnia dicta, quia valde enervat principium positum. totamque rationem ejus. Item, quamvis in Angelis non sit situs, est tamen præsentia substantialis; ergo differentia assignata nulla est ad excludendam necessitatem hujus præsentiæ ad dictam actionem; alias neque esset necessaria indistantia inter Angelos, ut unus localiter moveret, vel detineret alium. Item juxta illam rationem, Deus ex vi actionis, qua creat vel illuminat Angelum, non esset intime præsens in illo per essentiam, sed solum ratione immensitatis; quod est contra D. Thomam et veriore doctrinam, ut infra videbimus. Sequela patet, quia etiam Deus agit in Angelum, ut spiritus in spiritum; ergo est eadem ratio de illo. Erit ergo propter hæc probabilis ultimus dicendi modus, quod ad hanc etiam actionem, et ad locutionem angelicam, si illam actionem requirit, necessaria sit indistantia. Inter quas sententias aliis relinquo judicium, quæ simpliciter probabilior sit; solum assero hanc tertiam esse magis consequentem ad rem quam nunc tractamus, nisi eligatur prima, cujus difficultatibus satisfacere difficillimum est.

De sphaera activitatis.

47. Ultima difficultas proposita in sexto argumento facillime solvitur ex secunda et tertia parte ultimæ assertionis, quas probabiliter suadet, et contra superiores assertiones nihil probat. Quamvis enim demus habere unumquodque agens naturalem sphaeram activitatis certæ magnitudinis, in quam possit per se et propria virtute actioneque agere, non sequitur posse immediate agere in partem remotam illius sphaeræ, non agendo in propinquam, quia non potest agere nisi continuata actione, inchoando illam a passo sibi proquinquo, et indistante, et continue diffundendo illam per totam sphaeram; hunc enim modum agendi determinat sibi quæcumque causa efficiens. Neque est inconveniens quod causæ omnes, etiamsi sint virtute inæquales, æque determinant sibi hanc passi propinquitatem, quia hoc non provenit solum ex limitatione vel imperfectione virtutis, sed ex natura hujus causalitatis; limitatio autem sphaeræ provenit ex limitatione virtutis, et ita juxta inæqualitatem virtutis erit etiam inæqualis sphaera, si cætera paria sint. Recte autem videtur probare argumentum illud, non limitari agentia naturalia ad agendum per se, et per suam propriam virtutem, in solam superficiem ultimam cor-

poris sibi contigui, sed intra aliquod certum spatium, quod possunt sua virtute attingere, etiamsi per possibile vel impossibile una pars medii non agat in aliam; quod in ultima conclusione asseruimus.

48. Non probat autem argumentum illud (quamvis ad hoc etiam tendere videatur) esse impossibile illum modum agendi per partem propinquam in remotam per totum spatium, ita ut quantumvis per partes proportionales dividamus partem remotam a propinqua, imo et superficiem proximam a reliqua magnitudine, semper possit effectus active procedere ad remotum per propinquum, quia in hoc modo agendi nulla involvitur repugnantia, quia qualitas recepta in medio, aut in qualibet parte medii, vel in superficie, potest esse activa, et passum est etiam aptum ad recipiendam talem qualitatem, et pars remota est in debita proportionem respectu propinquois, ut ab illa pati possit; quia actio procedit uniformiter difformiter a principio sphaeræ usque ad finem; ergo concurrere possunt omnia necessaria, ut actio semper fiat per propinquum in remotum. Neque enim ob stare potest infinitas partium proportionalium, quia similis infinitas est in successione actionis. Non ergo asserimus hunc modum esse impossibilem, sed asserimus imprimis non esse necessarium ut omne agens requirat propinquitatem et indistantiam passi in quod primo agit. Neque etiam sufficere ad definiendam sphaeram activitatis agentis per se ex vi quantitatis ac limitationis virtutis ejus. Asserimus deinde, etiam quando actio illo modo procedit per partem propinquam in remotam, non ita fieri ab una parte in aliam, quin agens simul et actualiter cum omnibus agat intra sphaeram suæ activitatis, et ideo efficacior sit actio in partem remotam per propinquam, quam si sola pars propinqua per virtutem in se receptam ageret in remotam. Et utrumque horum assertum est in ultima conclusione, et videtur sufficienter probari ex omnibus dictis et contentis in illa ultima difficultate.

SECTIO IX.

Utrum causa efficiens ad agendum requirat passum sibi dissimile, et in qua proportionem.

1. *Dubitandi difficiles rationes.* — Prima. — Ratio difficultatis primo sumi potest ex dictis sectione 4, ubi ostensum est interdum agens agere in seipsum etiam secundum eandem partem; non potest autem idem sibi

esse dissimile secundum eandem partem; ergo non est necesse ut semper passum sit agenti dissimile. Dicitur fortasse, quando aliquid in se agit, semper operari per virtutem alterius rationis a forma quam in se agit, et ita in principio actionis esse sibi dissimile, quatenus non habet formaliter illam formam, sed tantum virtualiter.

2. *Secunda.* — Sed contra hoc argumentor secundo, nam interdum aliquid agit in seipsum etiam per eandem qualitatem formaliter; calor enim vel frigus alicujus corporis, quando circumdatur ab agente contrario, solet seipsum intendere, et quasi fortificare ad resistendum, vel debellandum aliud, ut patet in calore ventriculi, qui hac ratione tempore hyemis fortior est, ut experientia ostendit, et testatur Hippocrates, aphorismo 15. Idem patet in aere existente in cavernis vel locis infimis, qui tempore hyemis calidior est. Nec potest hoc tribui extrinseco agenti, cum illud contrarium sit, et non possit qualitatem sibi oppositam intendere. Neque etiam potest tribui dimanationi naturali ab intrinseca forma, tum quia hæc ex se semper est maxima quæ esse potest, cum sit mere naturalis; neque est cur augeatur propter circumstantiam contrarium, imo inde potius deberet impediri; tum etiam quia non solum in naturali, sed etiam in præternaturali subjecto invenitur ille modus actionis, nam etiam aqua in puteis calidior fit tempore hyemis.

3. *Tertia.* — Tertio est simile argumentum, quia interdum una res agit in aliam sibi similem in qualitate et intensione, etiamsi actio per eandem qualitatem fiat. Assumptum patet communi exemplo de ferro, quod licet in se non habeat summum calorem, sed ut sex, verbi gratia, intendit similem calorem in palea vel stupa, ita ut illam comburat. Et ad eundem modum calor et lumen medii intendi solet per reflexionem a calore vel lumine corporis extreme distantis, etiamsi illud in se calidius vel lucidius non sit intensive; ut cum sol directe calefaciat aerem et terram, calor aeris intenditur ex reflexione terræ, et similiter intenditur lumen aeris ex reflexione speculi, etc., cum tamen nec calor in terra, nec lumen in speculo potuerit esse intensius quam in aere ex actione solis, cum magis distent a sole quam aer.

4. *Quarta.* — Quarto, si ob aliquam causam esset necessaria hæc dissimilitudo, maxime ut agens superet in virtute agendi passum; sed ob hanc causam non est necessaria,

tum quia fieri potest ut aliunde proveniat illa superior virtus, nimirum ex majori densitate, aut ex aliis conditionibus subjecti; tum maxime quia non semper videtur necessarius ille excessus ex parte agentis, alioqui nunquam passum posset reagere in suum agens. Quia vel superatur ab illo in virtute, vel non; si non superatur, et nihilominus ab illo patitur, jam in agente non requiritur excessus virtutis; si vero superatur, et nihilominus in illud reagit, ergo ad reagendum non requiritur excessus virtutis; at vero reactio, vera ac propria actio est, et causalitas effectiva; ergo ad hanc non semper est necessarius excessus virtutis; ergo nec dissimilitudo in forma seu ratione agendi. Tandem fieri potest, ut actio sit coæva agenti, ut illuminatio soli; tunc autem nunquam intercedit dissimilitudo inter agens et patiens, quia semper fuerunt similia.

Notationes ad resolutionem questionis.

5. *Dissimilitudo inter agens et passum pro initio actionis attendenda.* — Advertendum est, cum inquirimus an efficiens requirat passum sibi dissimile, non esse sermonem de fine actionis, sed de initio, seu de dispositione et proportionem, quæ antecedere debet inter agens et passum ad actionem, quia hic inquirimus condiciones requisitas ad agendum, non eas quæ consequuntur actionem. Et præterea, quia in fine actionis non tam comparatur passum ad agens, quam effectus ad causam. Quo fit ut dissimilitudo in termino actionis non possit esse de ratione causæ efficientis, cum potius intentio agentis sit reddere passum sibi simile. Quod si id interdum perfecte non assequitur, provenit ex imperfectione effectus, et hæc aliquando oritur ex debili virtute agentis, quod non potest vincere resistentiam passi; aliquando ex incapacitate passi, et nobiliori virtute agentis, quod universale est, seu causa æquivoca agens per formam superioris ordinis, quam effectus non potest secundum eandem rationem recipere, et ideo fit similis secundum aliquam analogiam, vel rationem communem, non vero perfectam.

6. *Rei quæ agit, actio potest esse coæva.* — Rursus observandum est, cum inquirimus dissimilitudinem quæ antecedere debet inter passum et agens, non esse sermonem de antecessione in tempore aut duratione, sed ordine naturæ et causalitatis; illa enim priori licet sæpe intercedat, per se necessaria non

est, ut recte convincit ultimum argumentum in principio factum. Neque enim dubitandum est quin possit actio esse coæva agenti, quando illa successionem non requirit, et absque resistantia fit. Unde, si illa sit actio naturalis, et ex sua specie talis sit, ut possit reddere passum perfecte simile agenti, a principio perficiet illam similitudinem; nam agens naturale, statim ac est, agit quantum potest; et ideo si agit sine resistantia, a principio producit effectum perfectum; ergo secundum realem durationem in ea actione passum nunquam est dissimile agenti. Nihilominus tamen ordine naturæ intelligi potest dissimile, quia tale passum ex se, seclusa actione agentis, non haberet similitudinem cum illo. Et ita actio illa non fit circa passum, ut jam simile, sed potius reddit illud simile; atque ita formaliter fit ex dissimili.

Resolutio quæstionis.

7. *Agit quidque in dissimile in forma, et in materia simile.* — Sic igitur explicato quæstionis sensu, facile est ejus resolutio; dicendum est enim causam agentem efficere non posse in passum, nisi quatenus est sibi dissimile in forma, seu termino actionis. Hoc est veluti primum principium in philosophia; tradit illud Arist., 1 de Generat., c. 7, text. 46, ubi ait maximam partem veterum summa animi consensione affirmasse, rem nullam similem a simili quicquam pati, quod alterum nihil magis agens aut patibile altero sit. Et text. 48 idem confirmat, quia alias eadem ratione idem a seipso afficeretur. Quod in sequentibus declarat, dicens hanc dissimilitudinem necessariam esse secundum formam seu speciem, nam in materia, seu genere subjecto, potius requiritur similitudo inter agens et patiens, quod paulo inferius declarabimus. Idem principium supponit Aristoteles eodem primo lib. de Gener., cap. 9, dum ait, *agens agere, quatenus est actu, pati vero passum ut est in potentia*. Quod etiam docet toto lib. 1 Physicor., et lib. 3, in principio, et lib. 7, a text. 35, et lib. 8, a principio. Et expositores his locis generatim ita sentiunt, quamvis nonnulli in aliquibus particularibus actionibus non recte id declarent, ut respondendo ad difficultates videbimus.

8. *Conclusionis ratio.* — *Absurda ex opposito conclusionis.* — Ratio autem tacta est, quia agens agit quatenus est in actu, et ad agendum requirit passum, quod sit in potentia; sed id quod est in potentia, ut sic, est

dissimile ei quod est in actu, ut sic; ergo. Major quoad priorem partem constat, quia agere, est communicare, seu dare esse, et ideo necesse est ut tale esse supponatur actualiter in causa, vel formaliter, vel eminenter, juxta modum et dignitatem agentis; item enim dare potest quod in se aliquo modo non habet. Et eadem fere ratione probatur altera pars ejusdem propositionis, quia dum agens communicat suum esse passo, reducit illud de potentia in actum; ergo passum, ut tali actioni subternitur, supponitur in potentia. Et ideo in primo Physicorum, privatio ponitur inter principia ad generationem necessaria ex parte materiæ, quæ principia in omni mutatione, vel actione, quæ fit ex subjecto, proportionaliter necessaria sunt. Ab incommodis etiam optime confirmavit conclusionem Aristoteles, quia alias nulla esset ratio cur ex duobus similibus unum potius in aliud ageret, quam e converso. Item, quia idem posset seipsum intendere. Item, nullus esset finis actionum, sed post perfectam pugnam inter contraria, et comparata victoria, et assimilato passo, tunc denuo inchoaretur actio. Ac denique, ut Aristoteles ait, *hoc modo nihil vindicari poterit, neque ab occasu, neque a motu*.

Corollaria ex præcedenti resolutione.

9. Atque ex his rationibus sequitur primo, dissimilitudinem per se necessariam inter causam agentem et patientem, solum esse eam quæ est inter habitum et privationem, seu inter rem constitutam in actu, vel existentem in potentia; nam si in passo supponatur capacitas ad recipiendam formam, et agens habeat virtutem ad producendam illam, nullam aliam dissimilitudinem ex parte passi requirit, nisi quod careat tali forma; quia neque ex ratione motus aut actionis, neque ex alio generali principio, alia potest in universum requiri. Unde, quod in rebus generabilibus et corruptibilibus inveniatur non solum hæc dissimilitudo, sed etiam positiva oppositio et contrarietas, non est ex ratione causæ efficientis ut sic, sed ex eo quod tales res ita sunt institutæ, ut mutuam inter se pugnam et actionem habere possint, et ex se invicem generari et corrumpi secundum speciem. Est autem animadvertendum, inter causas efficientes quasdam esse univocas, alias vero æquivocas; quæ voces jam supra explicuimus; agimus autem de causis principalibus, nam ex illis facile est doctrinam ad instru-

mentales accommodare. In causis ergo univocis dicta conditio propriissime et formaliter intercedit; nam cum agens introducat in passum formam ejusdem rationis cum illa per quam agit, supponit in passo carentiam ejus, et consequenter supponit formalem dissimilitudinem cum illo.

10. At vero causa æquivoca non inducit in passum formam ejusdem rationis, atque adeo formaliter similem suæ formæ per quam agit, et ideo proprie non supponit in passo formalem dissimilitudinem, id est carentiam illius formæ secundum speciem quam in se habet, sed supponit dissimilitudinem inter passum, ut actioni supponitur, et ut per actionem perficitur, et consequenter etiam supponit in passo carentiam illius similitudinis, quæ inter formam aliquam formaliter sumptam, et aliam quæ eminenter continet illam, intercedere potest. Et ratio est clara. Primo, causa æquivoca non facit formalem similitudinem, sed eminentialem tantum (ut ita dicam); ergo proportionalem tantum dissimilitudinem prærequirit; nam sola privatio formæ, quæ terminat actionem agentis, ad actionem necessario supponitur. Etenim ad actionem non requiritur quod passum careat forma, quæ est formaliter in agente, si illam non est formaliter, seu ejusdem rationis recepturum; sed solum oportet ut careat illa forma, quæ in ipso est introducenda, et futura est terminus actionis, etiamsi in agente solum sit virtualiter seu eminenter, quia privatio ad actionem requisita non opponitur formaliter illi formæ quæ est principium actionis, sed illi quæ futura est terminus ad quem actionis, cum talis privatio habeat rationem termini a quo. Sic igitur dissimilitudo necessaria inter hujusmodi agens et passum non oportet ut sit formalis, sed sufficit eminentialis, ut declaratum est. Et hac ratione unum grave potest movere aliud deorsum, etiamsi sint in gravitate similia, vel etiamsi simul deorsum moveantur, et in hoc etiam sint similia, quia formalis terminus illius motus non est gravitas, sed Ubi inferius, quod quodammodo continetur virtute in gravitate, et ideo illius privatio, non vero privatio gravitatis, necessaria est ad illum motum. Et idem est de omnibus similibus, præsertim in actibus immanentibus, in quibus semper actio potentiæ æquivoca est, de qua communiter dici solet, non tam tendere ad producendum simile, quam ad producendum proportionale, id est, actum secundum consensum primo, et qui sit perfectio ejus, in

quo non formatur, sed virtute et eminenter continetur. Ideoque in illa etiam actione, inter principium activum et passivum, quatenus talia sunt, supponitur tantum dicta eminentialis dissimilitudo, nimirum, quod in altero contineatur eminenter actus quem alterum non habet formaliter, donec illum recipiat a principio activo, quæ dissimilitudo semper reperitur, sive illa principia in re distinguantur, sive tantum ratione, ut in solutione ad primum magis constabit.

11. *Ex quibus capitibus inter duo non sit actio.* — *Primum.* — *Secundum.* — Secundo, sequitur ex dictis, ad efficientiam per se requiri ut causa agens habeat vim in passum, et circa capacitatem ejus, quia alias impossibile esset sequi actionem. Hoc sequitur ex dictis; nam ob hanc causam necessaria est prædicta dissimilitudo inter agens et passum, ut in agente, quatenus est in actu, possit esse vis ad subjiciendum sibi passum, quod est tantum in potentia. Et confirmatur, nam, sicut impossibile est formam informare materiam, nisi habeat vim informativam proportionatam materiæ, ita neque agens potest in suo genere actuare subjectum, nisi habeat vim in illud, quia in universum actus secundus requirit actum primum proportionatum. Ut tamen hoc amplius declaratur, advertendum est, ex quatuor capitibus oriri posse ut inter aliqua duo non sequatur actio, loquor de naturalibus agentibus. Primo, si in illis non sit virtus activa. Secundo, si in altero sit virtus, in altero vero non sit capacitas illius formæ, quam aliud agere potest, ob quam causam ignis non potest calefacere cælum; et ideo Aristoteles non posuit negationem principium generationis seu mutationis, sed privationem, quia debet esse in subjecto capaci. Ideo etiam dixit in 1 de Gener., requiri inter agens et passum dissimilitudinem in forma, et similitudinem in materia, ratione cujus passum sit capax formæ agentis. Quod tamen non est eodem modo in omnibus agentibus verum; nam cælum agit in hæc inferiora, quamvis cum illis in materia non conveniat, et intelligentia movet corpus, cum quo non convenit in materia. In agentibus ergo quæ agunt actione univoca et corruptiva, est simpliciter vera illa propositio, et de illis proprie locutus est Aristoteles; nam ibidem dixit, agens, quod convenit cum passo in materia, pati etiam ab illo; secus vero esse de agente superiori, quod in materia non communicat. In agentibus ergo actione æqui-